

melser om udbygningsplaner m. v. må styrkes, og der må indbygges minimumsstandarder, der kan sikre et rimeligt mål af ensartet standard inden for et system, hvor generel finansiering overlader så mange enkeltbeslutninger til kommunerne og den lokale prioritering.

5. Selv om lovforslaget skulle blive udformet på grundlag af 100 pct. kommunal finansiering (+ generelle tilskud) inden for bistandslovens område samt inden for tilgrænsende sektorer, må der — ikke mindst på grund af den ofte svage stilling som det sociale område erfaringsmæssigt har i den lokale prioriteringsproces — inden for selve lovens rammer åbnes adgang for specialtilskud (opmuntringstilskud) til særlig væsentlige foranstaltninger, der skal udbygges i de kommende år for at realisere socialreformkommissionens målsætninger. Vi tænker her bl. a. på spørgsmålet om udbygning af hjælp i hjemmet som alternativ til institutionsophold. Også andre områder kan komme på tale, og der må derfor være hjemmel til, at regeringen som et led i den generelle styring skal kunne — eventuelt for en tidsbegrænset periode — erstatte generelle tilskud med specialtilskud (udgiftsrefusion) på særlige områder.

6. Der må gennem formuleringen af lovens bestemmelser sikres adgang til, at der gennem generelle retningslinier i henhold til loven kan fastsættes minimumsstandarder og specielt med hensyn til den økonomiske hjælp, bør der være adgang til, at det principielle behovskriterium kan tydeliggøres ved hjælp af mere takstmæssigt udformede retningslinier om ydelsernes udmåling.

7. Et sådant socialt system vil i høj grad

have behov for kontrolforanstaltninger til sikkerhed for den enkelte klients rettigheder. Derfor bør alle bestemmelser om, at anke eller klage er udelukket, fjernes fra bistandsloven.

8. I sammenhæng hermed bør det amtslige ankeorgan etableres snarest muligt og senest pr. 1. april 1974. Det bemærkes herved, at indførelsen af generelle tilskud faktisk vil få virkning lang tid før lovens ikrafttræden, og forventningen om kommende 100 pct. kommunal forvaltning vil givetvis påvirke kommunernes sociale indsats. Det bemærkes yderligere, at det fra starten af socialreformovervejelserne har været forudsat, at etableringen af det regionale ankesystem blev tilrettelagt senest samtidig med den centrale ankebestyrelse. Vi er altså allerede bagud.

Samtidig med oprettelsen senest pr. 1. april 1974 af de amtslige ankenævne må de dele af de kommende amtskommunale socialcentre, der skal virke som sekretariat for disse nævne, oprettes. Dette skulle kunne ske uden særlige ressourcemæssige problemer bl. a. ved arbejdskraft fra de nuværende statsamter.

9. Herudover må den almindelige klageadgang i styrelsesloven fastholdes således, at amtskommunerne og centraladministrationen som kontrollerende myndighed inddrages i det samlede tilsyns- og klagesystem.

10. Der må som en selvfølge sikres klientrepræsentation i det amtskommunale ankeorgan og den klagende part må have direkte adgang til selv — eller gennem en repræsentant — at kunne forelægge sin sag for organet. Kontaktudvalget må sikres sæde i de amtskommunale ankeorganer.

Med venlig hilsen

Svend Jensen.

Viggo Mathiasen.